

sagkyndige Medlemmer for Diebliffet antage for at være noget aldeles Ubrugeligt. Det har nemlig viist sig i alle de sidste Krige, at Væbninger slet ikke kunne maale sig med staaende Hæere. — En anden æret Taler fra Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen) gjorde ogsaa nogle Betragtninger gjældende, som have forbausset mig. Han tog, saavidt jeg forstod ham, Anledning af Overfaldet i 1807 paa Kjøbenhavn til at freeraade at samle et saadant Materiel, som Fjenden kunde faae Lyst til at tage — ellers forstod jeg ham ikke rigtig —; men, sagde han, dersom vi ikke havde haft en saadan Flaade og et saadant Materiel, som Fjenden kunde faae Lyst til, saa vare vi bleve i Fred, saa var Fjenden ikke kommen og havde taget det fra os. Kan det dog ikke være rimeligt at vende Raisonnementet en lille Smule om og sige, at, dersom vi, da vi dog havde en Flaade, havde haft en tidsvarende Befæstning til at forsvare denne Flaade, saa vilde Fjenden heller ikke have faaet den. Dernæst tog det ærede Medlem ogsaa Paris's Forsvar til Indtægt; dette kan jeg nu slet ikke forstaa. Det ærede Medlem sagde, at, naar Paris, der havde en Befæstning, som vi aldrig kunde opnaa i Mage til, ikke kunde holde sig, hvorledes skulde vi saa kunne tænke paa at befæste Kjøbenhavn saaledes, at den kunde holde sig. Der tror jeg, at det ærede Medlem tager feil af Faktta, thi saa vidt jeg veed, faldt Paris slet ikke; det blev slet ikke indtaget, men maatte overgive sig, saa vidt jeg veed, fordi der ikke var Mere at spise. Dernæst maa jeg ogsaa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Paris's Befæstning virkelig paa ingen Maade kan kaldes tidsvarende. Det ærede Medlem maa lægge Mærke til, at Paris's Befæstning stammer fra Mærene mellem 1830 og 1840, og naar det ærede Medlem er saa godt inde i Militærvæsenet, som han synes at være, saa vil han vide, at Artilleriet i den sidste Snæs Aar har gjort de største Fremskridt, saa at ingen Befæstning, der er anlagt paa den Tid, kan siges at være tidsvarende, fordi der den Gang aldeles ikke har kunnet gjøres Regning paa de Fremskridt, som Artilleriet har gjort i de sidste Aar. Jeg antager altsaa, at det er en lidt urigtig Anvendelse af Faktta. Jeg skal ikke videre indlade mig paa det Foredrag, som vi hørte af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Fredderiksen), fordi det havde en hovedsagelig finantiel Karakter. Jeg kan saa godt forstaa, at det ærede Medlem aldeles ikke vil gaa ind paa alt det, som her bliver forlangt, thi hvis jeg ikke meget har misforstaaet det ærede Medlem under et tidligere Foredrag, saa vilde han vel tillade, at vi væbnede os, men hvortil skulde vi væbne os? Egentlig ikke til at forsvare os, men saa vidt jeg forstod ham, var det, fordi det var umoralsk, at det unge Mandskab ikke blev opdraget i Vaabenbrug. Dersom virkelig det moralske Sensyn skal være Grun-

den til vor Væbning, vil jeg nok give det ærede Medlem Ret i, at det er et meget dyrt Apparat, vi haae; saa kunne vi slippe meget billigere, thi saa kunne vi jo sende nogle Underofficerer eller Officerer ud paa Landet for at dressere Folket i Gymnastik og Vaabenbrug, og saa kunne vi ligesaa godt give dem nogle Geværer, der slet ikke kunne styde; det er ligegyldigt, thi det bliver dog Vaabenbrug alligevel, selv om Folk ikke lære at styde. Følge denne Betragtning kan jeg altsaa godt forstaa, at det ærede Medlem ikke vil bevilge det, der forlanges. De finantzielle Vanskeligheder skal jeg ikke indlade mig paa, da jeg oprigtig talt slet ikke har Forstand derpaa, men jeg er ganske vist ligesaa berettiget til at tro den høitærede Finansminister, naar han siger, at Vanskelighederne slet ikke ere uoverkommelige, som det ærede Medlem, naar han siger, at de ere aldeles uoverkommelige.

Med Sensyn til Lovforslaget selv skal jeg fatte mig kort, thi jeg er ikke Sagkyndig i den Henseende. Jeg vil kun gjøre det ærede Thing opmærksom paa, hvad for Øvrigt vil være de fleste Medlemmer bekendt, at der blandt de Sagkyndige her til Lands gjør sig to Meninger gjældende med Hensyn til Fæstningsvæsenet, og da den ene af disse Anskuelser, som ikke er kommen til Orde i dette Forslag, saavidt jeg veed ikke har nogen Sagkyndig Forsvarer her i dette Thing, saa skal jeg, uagtet jeg som sagt tilstaa, at jeg ikke er Sagkyndig, da jeg dog hovedsagelig slutter mig til denne Mening, søge at fremstille den saa tydelig, som det er mig muligt. Det foreliggende Forslag gaar ud paa flere Fæstningsanlæg, idet de, der støtte dette Forslag, ville søge saavidt mulig gennem Fæstningsværker at forhindre Fjenden fra at gaa i Land. Hvorvidt dette er gjørligt, skal jeg lade være usagt. Den anden Anskuelse støtter sig derimod paa den Mening, at mange Fæstningsværker svække Forsvaret ved at splitte Kræfterne, og at de mindre Fæstninger have en meget ringe Modstandsevne. Denne Anskuelse gaar altsaa ud paa, at vi skulle have en Hovedfæstning og en stærk Fæstning. Det har nemlig viist sig i de sidste Krige, at alle mindre Fæstninger, der ligge længere borte fra Hovedfæstningen eller fra det Punkt, hvori Landets Livsaare pulserer stærkest, ere af meget ringe Betydning. Jeg vil blot henviise til den franske Krig. Frankrig var omgivet af mindre Fæstninger paa sin hele Grændse mod Tydskland og Belgien, og disse Fæstningers Forsvar fremhævede maaste den sørgelige Del af hele denne sørgelige Krig, thi Fjenden gif enten forbi dem og lod dem ligge eller efterlod nogle enkelte Afdelinger til at cernere dem, eller ogsaa tog Fjenden dem i Løbet af een eller to Dage. De større Fæstninger som Metz og Belfort holdt sig derimod i længere Tid, Metz paa Grund af, at der til dens Forsvar var samlet en meget betydelig Hær, og Belfort tilbøds ved sin